

Cuprins

Sîni verzi	5
Furculița	10
Prizoniera	13
Vocca destinului	17
Audele	20
De-a fete-ascunselea	24
Ochelari de soare, povești paralele	27
Cantitatea neglijabilă	31
Bărbatul unei femei	35
Mama electrică	40
Visul lui Crăciun	43
Aventuri la Marea Foarte Neagră	45
Păpuși vii	50
Prieteni adevărați	55
La apel	58
Cursul scurt de vînătoare	61
Calea de mijloc	64
Ultimul singuratic	67
Locomotiva	69
Un tip solid și asudat, din mulțime	71
Liniste în discotecă	75
Băiatu' lu' mama	77

Voiam să plec...	80
Mama natură	83
Chemarea destinului	86
Lupul cel bun	89
Mătușa fatală	91
Puterea exemplului	95
Ilie Georgescu, spectator	98
Chemarea	101
Unde crapă	104
Dușmanul nu doarme	107
Melu	110
Pact cu Ispita	113
Atracție finală	116
Vizitatorii	119
Pe cine lași să moară	122
Cuibarul	125
Tînărul domn Geo	129
Ultima zi de plajă	132
De ce n-are ursul coadă	135
Timpul nu are regrete	138
Ocolul	141
Ascuns	144
Din ceruri	148
Vestitorul singurătății	151
Agățau	153
Raport despre starea națiunii	156
Îmblinzirea	159
Carcasa	162
Două cuvinte	165

Fulgerul senin	169
Greșii noștri	172

Amintiri

O beție cu Jorj	179
Pe Dumnezeuul meu, dați-mi pușca!	190
Unde fugi?	197

Florin IARU

Fiction-Ltd

Sîniî verzi

povestiri

POLIROM

2017

Voiam să pleci...

În clipa în care a ridicat prima farfurie deasupra capului, am știut că partida e pierdută. Farfuria s-a spart de gresie, umplînd bucătăria de cioburi. Ciudat, în clipa aia m-am calmat. Am așteptat-o pe a doua și a venit și ea. „De ce, de ce, de ce, monstrule, de ce, vită încălțată?” Și, trosc!, toate farfuriile, pe rînd, uitîndu-se fix în ochii mei. Apoi a înșfăcat pachetul de la George, o cîrpă murdară în care înfășurasem hard-disk-ul buclucaș. Numai ea nu știa că acolo e totul, filmat și montat. „Să-mi spui cine e! O cunosc? Să-i smulg inima!” N-a așteptat răspunsul și a dat cu el de pămînt. Am avut o mică strîngere de inimă, am simțit pe dinăuntru mecanismele care se fereau de impact. Apoi m-am relaxat. „Voiam să pleci, voiam și să rămîi. Ai ascultat de gîndul cel dintîi.” Formația de filolog nu mă părăsește niciodată în momentele de cumpănă, nici cînd am impresia că se prăbușește cerul peste mine. Iar acum cerul era pe podea, printre cioburi. Am rîs. Asta a scos-o din minți. S-a repezit cu pumnii la mine: „De ce rîzi, ticălosule? Cum ai putut?”.

Ei bine, putusem, ba și filmasem totul, iar camera care ne înregistra era și mai excitantă. Dar cui să-i

spui? N-ai cui. Numai lui George, care a și montat filmul. Lucrurile astea nu se prea zic, dar se privesc. Apoi pumnii s-au calmat și posesoara lor a izbucnit în plîns. Am început să ezit. Lacrimile nu sînt un bun vehicul pentru decizii. Așa cred. Apoi, dacă nu se mai întîmplă nimic deosebit, unul pleacă trîntind ușa, iar celălalt rămîne locului, cu urechile pline de zbierete, de urlete, de spume și frecîndu-și pieptul lovit. Pînă la urmă, pumnișorii au plecat, ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

Liniștea care urmează scandalului e atît de brutală, că-mi vîjîie capul. Încep să strîng, cu gesturi despre care aș putea spune, dacă aș fi scriitor, că sînt mecanice. Mai întîi farfuriile, ce a mai rămas din ele, țândările, numai bune să-ți tai picioarele. Iau fîrașul, peria, apoi dau cu aspiratorul. Aud pe cineva hohotind, de jos. Mă opresc și mă duc la fereastra deschisă. Privesc, aplecîndu-mă, spre curtea interioară. Slavă Domnului, e pustie. Mi se păruse că încă stătea acolo, ca o curcă plouată, implorînd. Apoi, cu ceva nervozitate, am cules hard-disk-ul pe care ascunsesem, hm, subiectul și predicatul sensibile. Să-și bage mințile-n cap, nu m-a cîștigat nimeni la belciuge! Iar am izbucnit în rîs: nici nu știuse, proasta, că avea în mîină răspunsul. Dar așa se întîmplă: nu vezi ce ai în fața ochilor, pentru că aștepti cu totul altceva. O avea pe dușmancă în mîină, putea s-o scoată și la imprimantă, dacă ar fi avut minte. Dar n-a avut. Cînd o apucă pandaliile, e incapabilă să raționeze. Îl întorc acum pe față și

pe dos, George mi-a spus că ar avea protecție antișoc. Îl scutur ușor, îl duc la ureche: ceva zângăne înăuntru... Să nu mă enervez, îmi spun, deși îmi stă inima-n piept când aud sunetul slab. Termin cu bucătăria și sting lumina. Nu mai sînt cioburi. Mă îndrept către lucrurile ei, zvîrlite care-ncotro. Cel mai delicat e combinezonul de mătase cenușie, care miroase vag a piele și a parfum. Îl apăs pe obraz. Ce senzație veche. Tăcută. Apoi strîng toate flacoanele, cutiuțele și recipientele. Le pun în lădița pe care i-am dăruit-o acum un an. Lădița cu incrustații mi-e acum străină și antipatică, ce-oi fi găsit la ea? Nici nu-mi vine să cred că tocmai pentru ea am cumpărat-o. Eram nebun, asta e explicația. Pe atunci eram la fel de nebun după fiecare pătucică a ei, chiar și după cele pe care le ascundea, cu o nemulțumire energică: pernuțele de pe șolduri, unghiile lătărețe, alunița de sub nas... Niciodată nu mi-aș fi închipuit c-or să-mi placă chestii care, hotărît lucru, nu-mi plac. Acum, mai mult ca oricînd. E clar că am fost un prost, prostul ei.

Am terminat de împachetat. Ridic valiza – e grea – și o las în fața ușii. Apoi deschid telefonul și îi șterg numele. Puf! Ca și cum nici n-ar fi existat. *Votam să plec!* Ce bine că ai plecat! Las' că tot recuperez eu ceva de pe hardul ăla... Ei, și, dacă nu recuperez, atîta pagubă! Ce-a fost a fost și s-a șters. Ne descurcăm noi. Mai filmez o dată.

Mama natură

Obişnuinţa e a doua natură. Dar care să fie prima? De regulă, la ora prînzului, unu şi treizeci, fix după ceas, sora îi duce tăviţa cu medicamente, urmărită de privirile invidioase ale colegelor. Ştie că Elena ar ucide, Eulampia şi-ar schimba sexul, iar Elviriţa s-ar culca pînă şi cu portarul, numai să-i ia locul. Locul acţiunii: rezerva de lux a pavilionului, cu draperii permanent trase, bine izolată fonic. Şi un televizor cât peretele, pe care rulează filmul favorit. Rolul cel mare. Diva e numai ochi. În ciuda celebrităţii, bolnava nu ştie, încă, ce i se pregăteşte. Sora îşi zice că ar trebui să-i spună. Toţi o amăgesc, iar psihiatrul (însuşi şeful) o dorlotează ca pe un copil de ţiţă. În ciuda experienţei lui academice, s-a pierdut cu firea cînd a văzut-o şi e de-a dreptul disperat de cînd a înţeles că e fără scăpare. Secretara, Lenuţa, jura, deunăzi, că l-a văzut lăcrimînd. Cînd lăcrimează el nu-i a bună.

Azi, sora nu mai duce medicamente. Adică nu acum. Acum transportă un dejun regal. Chifle proaspete, icre de Manciuria, consommé, jambon marmorat cu gorgonzola, pui-de-baltă, stridii cu sos de usturoi,

fudulii murate, o carafă de Chianti. Și desertul într-o cupă de cristal opac. La mijloc, un trandafir negru-sînge, cu miros, se zvîrcolește printre bunătăți. Fata întinde masa cu toată ceremonia de care se simte capabilă, încercînd să nu deranjeze pacienta. Cu coada ochiului o observă pe cea mai celebră, cea mai nefericită invitată a spitalului. Filmul a ajuns la scena în care regina își smulge inelul din deget și, odată cu el, inima. Întoarce privirile. Dumnezeuule, cît de frumoasă e arta! Cum face din om neom. Pacienta e slabă ca moartea, vînoasă, smochinită, rea și mult mai puțin frumoasă decît se spune. Ce contează, viața a fost în altă parte, în nici un caz aici, la spital! Aici e partea urîță, monstruoasă, insuportabilă a realității. Cum spun, marea artistă e numai piele și os și așa a fost toată viața, înnebunind mii și milioane de fete pofticioase, pentru că a iubit-o camera de luat vederea. La rîndul ei, cea numai piele și os se strîmbă dezgustată la vederea meniului etalat. Țîșie din vîrfurile buzelor, se strîmbă la vin, rîgîie la consommé, își exhibă dinții de porțelan, cu colțurile gurii trase-n jos, la desertul secret, numai ridicînd buza cupei. I-a fost poftă, a bălit toată viața, știind prețul, dar și răsplata. A răbdat ca pe cruce. Arta cere sacrificii, iar carnea, lighioana, trebuie pedepsită. Acum, cînd are liber la mîncare, cînd poate să facă tot ce îi trece prin cap, ascunsă în vintrele spitalului, mirosul și văzul îi răsucesc un deget în beregată. A uitat să mănînce. Își recompune mina severă, acum, că o vede pe

fata care ar fi în stare să lingă urma pașilor ei, numai să se bucure o clipită de orgasmul suprem al gloriei. A citit-o din prima. Știe ce văd și cum văd ceilalți. Îi știe pe toți, o apă și-un pământ. Face un semn suveran, „ieși”. Ca și cum și-ar fi smuls din deget inelul celebru. Apoi vomită îndelung, fără să fi atins nimic.